

Zwermkoorts

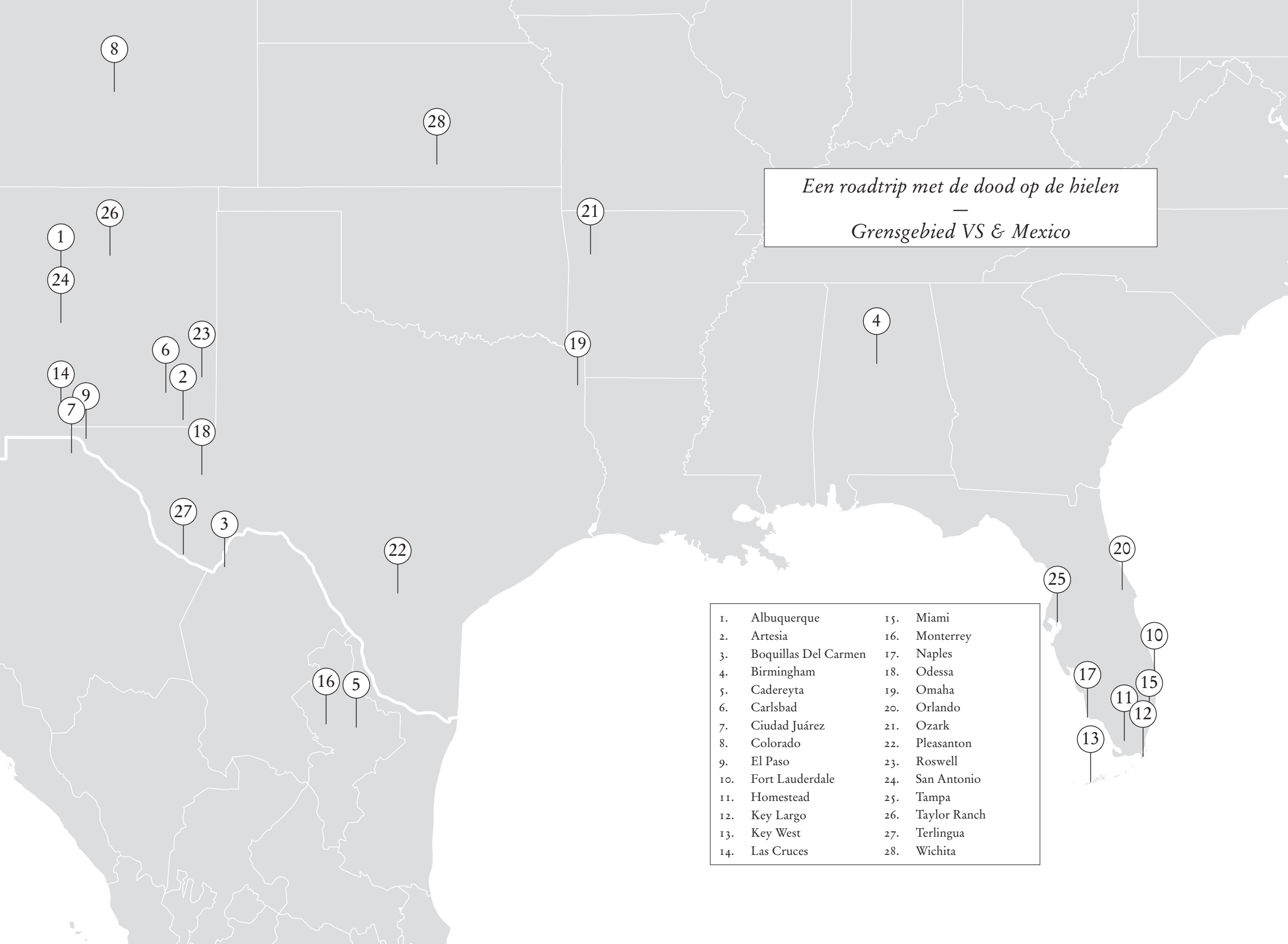
Kristien
DIELTIENS

ZWERM
KOORTS

*Een roadtrip met
de dood op de hielen*

B&L

Dit verhaal bevat intense en verontrustende thema's en scènes die als schokkend of emotioneel belastend kunnen worden ervaren.

Een roadtrip met de dood op de hielen
—
Grensgebied VS & Mexico

1. Albuquerque	15. Miami
2. Artesia	16. Monterrey
3. Boquillas Del Carmen	17. Naples
4. Birmingham	18. Odessa
5. Cadereyta	19. Omaha
6. Carlsbad	20. Orlando
7. Ciudad Juárez	21. Ozark
8. Colorado	22. Pleasanton
9. El Paso	23. Roswell
10. Fort Lauderdale	24. San Antonio
11. Homestead	25. Tampa
12. Key Largo	26. Taylor Ranch
13. Key West	27. Terlingua
14. Las Cruces	28. Wichita

de zee is stil
en wreed als een moeder
maar ik kies altijd voor haar
omdat niemand me
ooit zoals de zee zal vasthouden
en als je valt
kom je niet meer boven

Ronelda S. Kamfer (Zuid-Afrikaanse dichteres)

Ik werd vaak over het hoofd gezien en daar had ik zelf de hand in; ik hield ervan vergeten te worden.

Onopvallend en kleurloos zijn is niet moeilijk. Als het moet, kan ik onzichtbaar zijn. Ik was er zo goed in geworden dat zelfs Pearl er niets aan had kunnen veranderen.

Mezelf onzichtbaar maken helpt bij onverwachte situaties, confrontaties of ontmoetingen. Het helpt me de wereld te bekijken achter veilig glas. Het gevoel opgeborgen te zijn, als in een bokaal met een stevig schroefdeksel erop – niets kon erin of eruit, een veilige grens tussen mij en hen, een barrière noodzakelijk om me beschermd te weten. Daarin verschilde ik niet veel van mijn broer Willow en zijn verzameling dode insecten die hij in glazen potjes had bewaard.

Vandaag wil ik het deksel openen, ik leef nog.

Als een insect wil ik over de dunne stengel en het verlepte blad naar de opening kruipen, kijken of er nog leven steekt in mijn vleugels, me laten drijven naar waar de wind me voert, doen wat mijn instincten me dicteren, toegeven aan impulsen, aanvaardend én wetende dat insecten geen lang leven is beschoren.

Sowieso is mijn leven voorbestemd om vroegtijdig te eindigen. Geen keuze, maar een medische vaststelling, zei mijn moeder. Voor een alleenstaande een zwaar lot om te dragen.

Pearl had er het beste van gemaakt. ‘Het is niet bij te houden hoe vaak ik je leven heb gered, je moet me dankbaar zijn.’

Dankbaarheid is een lastig ding.

Men zegt dat er een gevoel van vreugde in schuilt.

Waarom voelt het meer aan als een deurmat waaraan je je voeten moet vegen?

Stap voor stap, zei ik hardop tegen niemand.

Niet te snel gaan. En al zeker niet in gedachten.

Een moeilijk iets, daar had ik nog te weinig controle over.

Niemand hoeft te zien dat ik er ben.

In de Pakistaanse winkel aan de overkant kocht ik bij Omar twee broodjes chorizo, een fles melk en een halve kilo perziken. Straks zal Vince de perziken in één keer opeten, de fles melk aan zijn mond zetten, morsen en zijn natte vingers aan zijn broek vegen.

Geen ontbijt voor mij. De tijd die ik heb, is gelimiteerd.

Ik kocht zes blikjes cola. Nodig voor onderweg.

Omar was zoals altijd vriendelijk en praatlustig. Terwijl hij de perziken afwoog, kneep hij zijn bijziende ogen half dicht: 'Daisy, wist je dat we allebei een voornaam van een bloem hebben?'

Ik knikte om ervan af te zijn, Omar kon iedereen lang aan de praat houden. Wist hij veel. Niets te bloemennamen. Pearl had me Daisy genoemd omdat ze tijdens de zwangerschap iedere dag het feuilleton *The Dukes of Hazzard* had bekeken. Men zei haar toen dat ze zo hard leek op de Daisy uit de reeks, een blonde actrice die altijd denim hotpants droeg en overal bewonderende blikken kreeg. Wellicht was dat de reden dat Pearl hotpants droeg en bleef dragen, ook toen ze de veertig al voorbij was en maatje 44 nodig had.

Er waren nog overeenkomsten met de actrice: Pearls vader was Mexicaans en haar moeder Texaans. Lang waren

ze niet samengebleven, want Pearl had haar vader nooit gekend, net zoals ik niet wist wie mijn vader was.

Ik haastte me de winkel uit, wilde vooral niet aan haar denken, ze ramde al vaak genoeg de deuren van mijn gedachten in om me te gijzelen.

Niets aan het toeval overlaten, mijn dag was georkestreerd zoals ook de controle die ik moest behouden over mezelf en mijn dwangmatige gedachten. Ik wist hoe het moest. Nu nog toepassen. Ik was ervaringsdeskundige.

Straks nog een laatste gesprek met Cassandra, mijn therapeute. Een dag van afscheid nemen. Veel wilde ik niet zeggen. Zoals ik ook de voorbije acht jaar na de gebeurtenissen, mijn tweede geboorte volgens haar, niet veel had gezegd. Pearl had me leren zwijgen.

Stilte is veilig, het brengt rust.

In stil water wordt niet gevestigd. Wat er op de bodem leeft, heeft eigen regels. Het meeste stagneert, verzinkt en lost zichzelf op.

Wat overblijft, wordt hard als beton, ondoordringbaar.

Er viel niets te vertellen.

Ik had me geoefend in het vergeten en het niets meer willen weten. Het verleden droeg een schild van staal en stond met getrokken zwaard klaar om me te verwonden als ik te dichtbij kwam.

Men had geprobeerd me te doorgronden, me geconfronteerd met de weinige feiten die gekend waren. Men had overloos vragen gesteld, me op de rooster gelegd, maar ze

waren weinig te weten gekomen over de mensen die mijn leven hadden bewoond: Willow en Pearl.

Wanneer de therapeuten en psychologen hen noemden, legde ik mijn handen op mijn oren. Ik verbood hen om hun namen uit te spreken. Bleven ze toch doorgaan, verliet ik de kamer.

Een sheriff en ook andere rechercheurs waren langsgelopen met vragen. Vooral over Pearl. Ik zweeg. In een lege put valt niets te rapen.

Nog één keer terug naar Vince, daarna het vertrek.

Ik wilde op mijn manier goodbye en tot nooit meer zeggen, zonder daadwerkelijk afscheid te nemen. Geen confrontaties of discussies, Vince mocht niet weten dat ik uit zijn leven ging verdwijnen.

Zonder woorden gaat zoiets beter. Gewoon weggaan, ik wist er alles van. Stil de kamer verlaten, de deur achter je sluiten, geen toestanden of huilbuien. Hij zou het beste van me krijgen en me vlug vergeten zijn. Mijn plaats zou snel worden ingenomen.

Ik ben voorbereid, het weinige dat ik aan bezittingen heb, is al ingeladen in de pick-up. Zes blikjes cola naast me op de passagiersstoel, meer heb ik niet nodig.

Ik tankte om de hoek en zwaaide naar de buurvrouw die de hond uitliet.

Veel reclamefolders in de brievenbus.

Het tuinhekje knerpte.

In de kleine voortuin trosten de Gaillardia-bloemen en de Zinnia samen in de kleurtinten van de ochtendzon. Ik had ze zelf uitgekozen en geplant.

Met mijn handen in de aarde kreeg ik de turbulentie in mijn hoofd altijd stil. En de vele vragen ordenden zichzelf, alsof ze werden aangeplant in rijtjes van vier.

Een reusachtige Yucca dreigde het pad voor de deur te overwoekeren. Een taakje voor Vince.

Het huis was nog stil.

De kat zat op de vensterbank en keek naar de vogel achter het glas. Ik aaide hem achter de oren, de vogel vloog weg.

De hoogste trede kraakte.

De plant op de overloop moest dringend water.

De mand met strijkgoed stond er al een tijdje.

De deur haperde, schraapte over de vloer.

Het bed stond midden in de kamer, als een godvergeten altaar.

De geur van man en slaap, woelige nachten en hitte prikelden mijn neus. Heerlijk en vertrouwd.

Niets ontging me.

Vince sliep nog. Hij zou niet opmerken dat mijn persoonlijke dingen waren verdwenen.

Ook al waren we op elkaar gesteld, we wisten dat onze relatie niet voor eeuwig was. De eilandbewoners die we al waren, halen vroeg of laat het anker op en trekken hun sloep op het droge.

Toen ik hem voor het eerst zag, wist ik dat ik voor hem zou vallen. Veertig jaar ouder, met een lichaam dat de sporen van een liederlijk leven droeg.

Ik rook onmiddellijk zijn geur, hij beviel me. Lichaamsgeuren zijn me vertrouwd, het leven heeft me geleerd ze te onderscheiden, de goede van de kwade.

Zelfzeker stond hij voor me en greep me bij mijn dunne pols. 'Ik wil dat je voor me poseert.'

Het was geneens een vraag maar een besluit en ja zeggen viel me makkelijker dan nee. Ik was geveleid. Het zou nooit in mijn hoofd zijn opgekomen dat iemand me op die manier

zou willen bekijken, want mooi ben ik niet. Maar hij wilde mij, niemand anders.

Tijdens de uren dat ik bewegingsloos poseerde in zijn atelier, ontdekte ik het warmende, het toedekkende en de intimiteit die me als een zachte badjas omhulde. Ook het zich toch kwetsbaar weten van het onderzoekend bekeken worden, voelde veilig aan.

Zijn ogen werden handen, glijdende tentakels als van een inktvis. Hij pakte me met intense blikken. Ze raasden over me alsof ik er niet was en toch ook weer wel. Geen stukje werd overgeslagen.

Zijn hand met de houtskool die mijn pose met haastige lijnen vastlegde op het doek. Daarna de kwasten, de borstels en de verf die mijn lijf inkleurden, het paletmes dat met hoekige vlakken mijn leven in kaart bracht.

Hij keek onder mijn huid met intense blikken, alsof hij me wilde drinken en eten, gulzig en toch ook met kleine hapjes proevend. Voor het eerst voelde ik geen weerzin voor mijn eigen lichaam. Mijn verlangen om rond en mollig te zijn schoof naar de achtergrond.

Met gestrekte arm en schilderborstel mat hij mijn verhoudingen.

Hij raakte me zacht en licht dwingend aan om me vervolgens weer in de juiste houding te positioneren. Mijn elleboog in de kom van zijn hand, zijn vingers die een losse pluk haar terug schikten, de rust die ik bij hem voelde, de stilte in het atelier als een wollen deken dat ieder geluid van buiten dempte, zo veilig was het.

Zijn verbeterde blik als hij met zijn ogen mijn contouren aftastte, het maakte me warm, zelfs gloeiend.

Hij moest het gemerkt hebben, of zoals in wetenschappelijke tijdschriften mooi beschreven staat: hij had mijn feromonen waargenomen, waardoor we na de derde keer poseren in het wanordelijke bed belandden en hij zich mijn lijf toe-eigende, als een grommende hond die het bot niet wil lossen. Hij vroeg zich niet af of ik het naar mijn zin had. Ik was van hem zonder inspraak. Dacht hij.

Op een vreemde manier was het dat wat ik wenste, iemand die verknocht was aan mijn lijf maar deed wat ik wilde dat hij deed. Ik had nooit anders gekend. Ik liet alles toe en zelfs daarin hield ik de controle over mezelf.

Zijn schilderijen waren in het oog springend en expressief, toch herkende ik mezelf niet in de portretten waarop mijn silhouet nog hoekiger werd dan het al was.

Op canvas was ik naakt zonder bloot te zijn, geen lijf maar ziel, een kwetsbaarheid die om je oren sloeg – was ik dit echt?

De werken verkochten goed.

Het was nog vroeg, ochtendfris en deel van het plan: hij sliep graag uit.

Ik had hem vannacht niet horen thuiskomen.

Zijn huid zou verraden waar hij de nacht had doorgebracht, in het atelier of bij Luke, zijn beste maat en eigenaar van de gelijknamige bar, twee straten verder.

De lucht van olieverf en terpentijn hing in de verfrommelde lakens.

Hij lag naakt op zijn rug op het witte laken, breed uitgestrekt als een gekruisigde. Zijn huid was bleek in

tegenstelling tot zijn getaande gezicht. Blauwe verf op zijn handen. Op de grond een hoopje haastig uitgetrokken kleren.

Ik kleedde me snel uit, geen tijd te verliezen, en kroop op bed, zo stil als alleen maar katten het stil-zijn kunnen beheersen.

Zijn huid was zacht, zijn lichaam gevuld, in tegenstelling tot het mijne. Nauwelijks billen en met de borsten van een dertienjarige.

Tijdens de opening van de tentoonstelling in Albuquerque fluisterde zijn galerist in mijn oor: 'Vince houdt van androgyne types.'

Vince kreeg honger van mijn lijf. 'Je bent té mooi.' Zo zei hij toch.

Wanneer hij mijn kleine borsten omklemde en aan mijn tepels zoog als een gulzig kind dat steeds meer en meer wilde, zou ik het bijna geloofd hebben.

Tegen de muren stond zijn werk per grootte gerangschikt. Het wachtte om ingelijst te worden.

De keren dat hij me, mijn lijf-zijn lijf, had geschilderd waren niet te tellen. Vince was geobsedeerd door de schaduwen die mijn lichaam creëerde, de holte onder de borstkas, de afgelijnde heupgewrichten, de hoekige vleugels op mijn rug. Het maakte hem lyrisch.

'Shadowbaby, I'm your addict,' mompelde hij.

Ik snoerde hem de mond, een teveel aan lovende aandacht kon ik niet aan. Mijn lichaam had een eigen leven waar ik geen vat op had. Nooit gehad.

Het was nooit van mij geweest, altijd van anderen.

Het hunkerde naar meer en nog meer, het wilde binnenstebuiten gekeerd worden, de honger voelen die nooit gestild kon worden. Mijn schaduwleven.

Gegrepen worden, mijn kneedbare lijf in zijn handen, de vloed in mezelf, ik ging het missen. Ik had het nodig, nog meer dan eten of drinken.

Door mijn hoofd spookte een riedeltje van vroeger: 'Ik ga op reis en neem mee: cola, mijn lijf, een zak kleren, mijn medicijnen, een doos met boeken, de Dodge, de controle over mijn gedachten, het missen van hem in mij.'

Vanaf vandaag moest alles anders worden.

Voorzichtig zette ik me op hem, schrijlings, en met mijn pubis wreef ik zachtjes zijn slapende penis wakker.

Vinces wimpers trilden, zijn mondhoeken krulden op en hij legde zijn handen op mijn dijen. Zijn lid reageerde onmiddellijk op mijn bewegingen en moeiteloos vond hij de weg naar binnen.

Ik reed traag, loom, haast lusteloos tot mijn bekken het overnam en het tempo opvoerde. Ik dwong zijn handen naar mijn borsten. Hij moest, dit wilde ik nog voelen.

Hij genoot zichtbaar en bewoog mee met zijn heupen. Ik beet iets te hard op mijn onderlip toen hij in mijn tepels kneep, hardhandig, zo had ik het graag. Ik proefde bloed.

Met geoefende bekkenbodemspieren bereed ik hem, trage galop, de controle houdend, met één hand zijn balzak knedend. Ik wist dat dit de genadeslag zou zijn. Het orgelpunt. Ik hield me in, hij bereikte de eindmeet.

Heel even nog legde ik mijn hoofd op zijn harige borst om hem te ruiken. Tussen ons in hing de geur van het

binnenstebuiten lijf en van zuurdesem. Hij bleef loom en bewegingsloos.

‘Zo wil ik altijd wakker worden,’ gromde hij. Zijn adem rook nog naar nacht, tabak en slaap.

Op de klok zag ik dat mijn afscheid precies vijf minuten had geduurd.

Hij volgde mijn bewegingen met lome blikken terwijl ik me bij de wastafel spoelde. Het liefst wilde ik alles van hem bewaren, de warme vochtigheid tussen mijn benen en de geur van seks. Maar het zou me afleiden tijdens de rit. Ik schrobde me proper met handzeep van exotisch fruit.

‘Je bent mooi.’ Zijn stem sliep nog.

Mijn spiegelbeeld glimlachte. Ik lachte terug. Leugens worden waarheid in de roes van overwinningen en orgasmes.

Ik trok een zomershirt en een te ruim T-shirt aan, stak mijn voeten in zongebleekte espadrilles en kamde mijn haren. Vince bleef kijken.

’s Ochtends zag hij er tien jaar ouder uit dan ’s avonds. De eerste sporen van zijn overschreden houdbaarheidsdatum werden zichtbaar. Zijn ongekamde haren toonden de verhoogde haarlijn. Er zat veel grijs in de stoppels op zijn kin.

‘Vince, ik moet ervandoor. Jouw ontbijt staat klaar.’

Hij richtte zich op en sloeg een laken om zijn middel.

‘Wanneer ben je terug?’

Ik durfde hem niet aan te kijken, de intimiteit was afgerond, het afscheid voorbij. ‘Ik weet het niet. Vandaag is een belangrijke dag. Ik heb veel te doen.’

Hij vroeg niet verder en ging op zoek naar het pakje sigaretten dat hij die nacht ergens moest hebben achtergelaten

– in de zak van zijn jeans, op het nachtkastje (‘waar zijn ze?’) – en vond het halflege pakje op de keukentafel.

Ik keek nog een keer rond – niets vergeten? – en hoorde op de achtergrond zijn monoloog over de planning van zijn dag. Een werk inkaderen, nieuwe verdunner op basis van sinaasappelschillen uitproberen, de galerist bellen, vanavond naar de opening van een tentoonstelling van een jonge kunstenaar (‘je gaat toch mee?’), een nieuw model keuren en een prijs afspreken per halve dag.

Als ik weg was, zou het nieuwe model zijn muze worden.

Bij het openen van de deur draaide ik me nog een keer om.

Hij doorbladerde de krant van Albuquerque, stak een sigaret op, inhaleerde diep, strekte zijn armen wijd boven zich uit en keek door het raam naar buiten.

Los Lunas ontwaakte. Mijn geest klikte de foto.

De kat glipte mee naar buiten.

De deur viel achter me dicht.

Cassandra herhaalde wat ik al zo vaak had gehoord.

Ram, dam, dam, de woorden kletsten hol langs me heen.

Ram, dam, dam, dat de littekens goed aan het genezen waren. Zowel de zichtbare als de onzichtbare. Dat ik sterk genoeg was om een eigen leven te leiden.

Ram, dam, dam, dat ik veel gezonder was dan vroeger, dat ik naar mijn lichaam moest luisteren want dat het helen geduld vergde, en dat het tijd werd om alles op een rijtje te zetten. Alleen zo kon ik mentaal en emotioneel de toekomst aan.

Dat ik moest vertrouwen op mezelf en niet op wat andere mensen me aanpraatten.

Dat ik vooruit moest kijken, plannen maken, vertrouwen op de kracht van mijn lichaam en geest. En vooral durven te kijken naar wat er was gebeurd, onder ogen willen zien welke rol Willow en Pearl in mijn leven hadden gespeeld.

Ram, dam, dam! PEARL!

Mijn moeders naam schokte als een elektrische lading door mijn lijf. Het mocht niet. Cassandra moest zwijgen over haar. Zo was het afgesproken.

Het drong opeens tot me door dat ik de voorbije jaren ‘ma’ of ‘moeder’ in gedachten had vervangen door ‘Pearl’. Het voelde juist, het was een afstand nemen van de vrouw van wie ik hield, die alles voor me had betekend en die me zonder afscheid te nemen in de steek had gelaten.

Rouwen vraagt tijd, zei Cassandra.

Ze praatte maar door, haar woorden vervaagden, ik knikte schijnbaar instemmend maar het kostte me moeite om nog langer te luisteren.

Het gezicht van Pearl doemde op. Mooi en charmant, boos en berekenend, verleidelijk en onweerstaanbaar, ziek en kwetsbaar, devoot en verleidelijk, bezorgd en overstuurd. Het moederdier dat me in leven had gehouden, aan wie ik alles had te danken.

Cassandra zweeg en keek me afwachtend aan.

‘Je weet dat je emotionele heling nog niet is afgerond? Zolang je niet onder ogen durft te zien wat er werkelijk is gebeurd, zul je gegijzeld worden door gevoelens van dankbaarheid en loyaliteit. Ga met je moeder in gesprek,’ zei ze, over haar bril heen kijkend, ‘om te weten te komen welke gebeurtenis echt is en welke is ontstaan in je geest. Het gebeurt wel vaker dat een herinnering door andere ervaringen wordt aangetast en daardoor anders wordt ingekleurd. Hou je bij de feiten. Zet alles op een rij. Ga na wat echt is gebeurd en wat niet. Neem afstand om alles objectief te bekijken. Bevrraag ook jezelf.’

Ze schoof me een bundeltje toe en een geheugenstick.

‘Hier is een stappenplan en een stick met opgenomen gesprekken. In de brochure vind je nog meer uitleg.’

Ik wilde dat ze zweeg, maar de opsomming van alle punten was haar laatste uiting van bezorgdheid en professionaliteit. Haar stem klonk neutraal, bijna als een boodschappenlijstje.

‘Een: erkennen wat er is gebeurd.

Twee: woede toelaten (zonder je ervoor te schamen).

Drie: je eigen lichaam terug claimen.

Vier: schuld transformeren naar de realiteit.

Vijf: leren wat gezonde zorg is.

Zes: grenzen leren stellen zonder jezelf af te straffen.

Zeven: een nieuw levensverhaal schrijven.’

Ze keek me indringend aan. ‘Nogmaals, praat met je moeder. Als een onafhankelijke, vrije volwassen vrouw. Niet als kind van.’

Ik stak de bundel weg, hield de klok in het oog, wilde vertrekken.

Cassandra had goed praten, ze kon zich immers niet voorstellen hoe je in gesprek moet gaan met een moeder die al acht jaar uit je leven is verdwenen.

‘Ze is weg en wil niet gevonden worden,’ zei ik.

‘Praat met haar als was ze hier aanwezig, naast jou, zittend op een stoel. Stel de vragen die je altijd wilde stellen, maar nooit hebt gesteld. Laat je stem resoneren in de ruimte, overwin de angst om gehoord te worden, om je eigen woorden te horen. Toon haar wie je bent. Kies er een rustig moment voor uit. Laat je gevoelens los, het is veilig. Wees jezelf. Daarna ga je lopen, of zwemmen. Een kwartier, een halfuur, dat bepaal je zelf. Terug thuis neem je een bad of warme douche en je verwent jezelf.’

‘Bedankt, Cassandra, ik zal erover nadenken,’ antwoordde ik. ‘Vandaag is een dag van verandering.’

‘Een derde geboorte?’ lachte Cassandra terwijl ze me omhelsde. Ze bedoelde het grappig, maar ze sloeg de nagel op de kop.

Vanuit een lade uit haar bureau diepte ze een lichtgroene map op.

‘Dit hoort jou toe. Het zijn verslagen die werden gemaakt vanaf jouw eerste opname tot nu. Ik hou een kopie bij me, maar hier staan de handgeschreven notities, krabbels en observaties erbij. Omdat je al die jaren hebt geweigerd om

iets te vertellen over je jeugd en over je moeder en broer, zul je hier hypotheses én vaststellingen kunnen lezen. De dag zal komen dat je er behoefte aan hebt.’

De map was behoorlijk gevuld en woog in mijn hand.
‘Altijd welkom, Daisy,’ zei ze toen ze me uitliet.
Ik wist dat ik Cassandra nooit meer zou terugzien.

Om 11 uur verliet ik Los Lunas.

Mijn reis naar Monterrey was zo’n negenhonderd mijl. Met de vele snelwegen en enkele uurtjes pauze kon ik er morgenvroeg al zijn, mits een vlotte doorgang aan de grens, wat doorgaans wel het geval was in deze rijrichting; een Amerikaan op weg naar Mexico wordt minder gecontroleerd dan een Mexicaan die naar Amerika reist. Maar met de grillige en verstrengde maatregelen van Trump kon ik me aan alles verwachten.

Ook wilde ik de route volgen van plaatsen waar ik eerder had gewoond. Kijken of er herinneringen waren opgeslagen en wat het met me deed.

De groene map lag naast me op de voorbank. Als een volwaardige medepassagier met een verhelderende groeicurve van acht jaar. Ik wilde er nu niet naar kijken. Later.

Cassandra had gelijk. Ik moest de dingen onder ogen zien. Alleen al daarom moest ik weg. Het verleden mocht niet getroebleerd worden met het heden en de toekomst. Tijd om het te ontkleden en ontbenen.

Het was kalm op de weg.

Ik passeerde Roswell en kreeg een onbehaaglijk gevoel. Hoelang hadden we hier gewoond? Een jaar?

Ik focuste op de weg om vooral niets van herkenning te zien. Die er toch kwam.

Daar, de muurschildering van het buitenaardse ruimtetuig dat hier in juli 1947 was neergestort. Aan de overkant de shop waar Willow een plastic groene alien had gekocht die na twee maanden was verkleurd tot een transparant, bijna lichtgevend geel. Wat hem het bewijs leverde dat het geen verzinsels waren, dat er in Roswell een buitenaardse atmosfeer hing.

Wat verder de winkel van Rose, met achteraan de grote ruimte met de verzameling poppenhuizen.

De dag voor we Roswell verlieten, gaf ze me het wegschildje *Route 66* cadeau. ‘Voor de eeuwige reiziger,’ zei ze.

Bijna stopte ik. Wilde Rose terugzien. Haar geur van sandelhout en salie opsnuiven. Haar vragen voor wie ze nu een deken aan het haken was.

Ik reed verder.

Jaren geleden was ik vertrokken zonder echt afscheid te nemen. Zou mijn half afgewerkt haakwerkje er nog liggen?

Roswell leek uitgestorven.

Op het kruispunt in het centrum was weinig verkeer. Een graatmagere, oude vrouw in een shirt met het opschrift *MAGA* duwde een volle supermarktkar de straat over. De wieltjes bleven steken in de barsten van het tarmac, ze duwde en trok en kreeg ze niet los. In het karretje staken gestreepte plastic tassen gevuld met kleren, een opgerolde slaapmousse ertussen als een uitroepteken.

Ze ging driftig tekeer midden op de weg, auto’s claxonneerden ongeduldig, niemand die hielp. Ze draaide zich om,

begon te schelden en liep met trage, wankele stappen naar de eerste chauffeur in de rij.

Met haar kalende hoofd, uitgebeende gezicht, haar opgestoken middenvinger en haar stuntelige bewegingen, deed ze me denken aan een zombie uit *The Walking Dead*.

Ik had hier niets te zoeken of te vinden.

Vaarwel, Roswell.

In Artesia stond de zon hoog. De Navajo-olieraffinaderij kreeg een gouden gloed. De Sacramento Mountains in de verte waren gehuld in rode oker en vormden een schril contrast met de vele olie- en gasraffinaderijen langs de weg. Een veilige herinnering.

Pearl had een oude Ansichtkaart van hier bewaard, wist ik nog. Een ingekleurd beeld van een verlaten straat met de eerste Presbyteriaanse Kerk erop. Ze was hier gedoopt en gezegend, zei ze.

Waarom had ik dat banale feit onthouden?

Vanwege Granny?

Ze was hier geboren en opgegroeid, had ze verteld. Als jong meisje had ze gezongen in het kerkkoor. Ik glimlachte bij de gedachte. Als Granny zich in de keuken alleen waande, neuriede ze de Engelse hymne *Jeruzalem* die ze als kind had gezongen. Ze sneed uien en wortels in het ritme van het lied. Tot ergernis van Pearl, die beweerde overgevoelig te zijn aan niet noodzakelijke geluiden.

Granny had langspeelplaten met alleen vrolijke muziek. Als die afgespeeld werden, kon ik niet stil blijven staan. Hoe vaak had ik niet Willow bij de hand genomen en verleid tot

een wilde huppeldans op de tonen van de *Rhumba Boogie* van Hank Snow, de zanger van wie Granny alle platen had.

Het lied klonk als een oorwurm in mijn kop. Pearl die de pret drukte. Ruzie tussen Granny en Pearl. Het lied dat er vrolijk tussendoor bleef drammen en overging in *I've Been Everywhere*, waardoor Willow en ik nog meer de gekkerds gingen uithangen.

Vorig jaar las ik in de gratis krant dat Granny in een woonzorgcentrum was overleden. Een klein overlijdensbericht, bij gebrek aan familie, geplaatst door derden. Granny alleen, tussen autoadvertenties en Walmart-aanbiedingen. Dat ik slechts twintig mijl van haar had gewoond, haar nooit had opgezocht, vond ik een moeilijk verteerbare gedachte.

De drukte op de snelweg stoorde me en ik zocht op de radio de plaatselijke zender. De top tien van de maand vulde de auto, de oorwurm verdween.

Lose Control van Teddy Swims zong ik hardop mee, mijn vingers tikkend op het stuur bij de woorden: 'Got me down on my knees, darling, please, oh, I lose control.'

Ik ging helemaal los op het refrein van *Beautiful Things* van Benson Boone. 'I found my mind, I'm feelin' sane. Please stay!'

Vanwege het vele truckverkeer koos ik terug voor de gewone wegen. Ze leidden me de hoogte in naar het rustige Carlsbad. In de verte lagen de Guadalupe Mountains als een veilig baken rond de stad, samen met de uitgestrekte Chihuahuawoestijn.

De rijweg naast de brede rivier voerde me naar het schilderachtige meer. Op de aangelegde strandoevers lagen gele en blauwe kajaks. Er zwommen mensen in het water. Het liefst wilde ik hier blijven. Tot rust komen.

Hier had ik twee jaar geleden mee een park aangelegd vlak bij het ziekenhuis. Mijn voorliefde voor dahlia's was zichtbaar met de aanplantingen in het kleurengamma van warmgeel, roze, fuchsia, oranje tot felrood en dieppaars. Kleuren die verbonden waren met mijn gelukkige tijd in Key Largo.

Bij het doorkruisen van de stad herinnerde ik me vooral de seks. Alsof het gisteren was, voor ik Vince leerde kennen. De namen van mijn vrijers was ik vergeten of had ik zelfs nooit gekend. Het waren onenightstands geweest. De tel was ik kwijtgeraakt. De honger van mijn lijf kreeg ik toen niet geblust.

New Mexico vloeide naadloos over in Texas.

Terug de snelweg op. Eindeloze landschappen werden sporadisch onderbroken door een invalsweg naar een ranch, een tankstation, een motel of een wegrestaurant.

Het kleurloze rijden vermoeide me. Terug naar de binnenwegen.

Hier en daar herkende ik een plaats waar we lang geleden hadden gewoond.

Het hek was van de dam. Ik fluisterde hun namen.

Pearl en Willow.

In Odessa was de tandenfee op bezoek geweest. Na het uitvallen van mijn onderste twee melktanden liet ze onder

mijn kussen een sneeuwbol achter, met daarin een kleine replica van de Stonehenge Odessa.

Mijn vroegste herinnering.

Naar de andere steden waar ik de rest van mijn tanden was kwijtgeraakt, was ze niet gekomen. Ik herinnerde me wel hoe Pearl ons meetroonde naar de Episcopale kerk waar we uren in de banken sleten omdat zij er een groep mensen leidde bij Bijbelstudies.

Nog een vage herinnering. Willow en ik spelen verstoptje tussen de banken. Ma verlaat de kerk met een oudere man. Ze giechelt, hij kust haar. 'Jullie wachten hier op mij. Begrepen?' Blijft meer dan een uur weg. Dat is meermaals gebeurd. We kenden de kerk als onze broekzak.

Ook in San Antonio doken de herinneringen op.

Hier was Willow bijna verdrongen toen we tijdens de jaarlijkse Fiesta naar de Riverwalk waren gegaan om de praalbootjes met bloemen te bewonderen die op het water dreven.

Hoe hij in het water was gesukkeld, had ik niet gezien. Een getuige beweerde dat Willow zich met opzet had laten vallen.

Twee mannen haalden de bewusteloze Willow uit het water. De ambulance kwam en reed met ma en Willow naar het ziekenhuis. Ik bleef achter bij de vrouw van een van de bootjes.

Het wachten was eindeloos. Pas de volgende dag doken Pearl en een bleke Willow weer op.

De gsm lichtte op. Eerste oproep van Vince.

Ik verwijderde het bericht.

Stipt om de drie uur dronk ik een blikje cola.

Hoe verder weg ik reed, hoe meer adem ik kreeg. Het was me gelukt.

Ik had een leven afgeschud alsof het om een jas ging die niet meer paste.

Klaar voor het huiswerk van Cassandra. Mezelf verzorgen.

Daar hoorde eten bij, iets wat ik moest beslissen, want het gevoel van honger was me vreemd. Iedere keer weer een krachttoer om een restaurant binnen te gaan. Met wat geluk vond ik een plaatsje in de hoek zodat ik zicht had op alles en iedereen.

Vroeger bestelde ik onderweg naar mijn werk altijd hetzelfde: als ontbijt de Lumberjack Slam voor de vele proteïnes en 's avonds een eenvoudige Chicken Bowl met gemengde groenten. De porties waren veel te groot en ik probeerde een derde ervan op te eten.

Mijn gewoontes waren onwrikbaar. Eten met mijn mes in de linker- en mijn vork in de rechterhand. Na iedere hap mijn mond deppen met het servet. Na drie happen een slok drinken. Geen Pepsi. Alleen water of echte cola.

Nu moest het anders. *Leer ook de controle los te laten, durf vaste patronen te doorbreken*, had Cassandra gezegd. Stap voor stap.

Na het nemen van een Prilosec-tabletje koos ik resoluut voor een ander gerecht. Ik bestelde appelsap, havervlokken met sojayoghurt, bramen en zwarte bessen. Ik at bedachtzaam, met mijn mes in mijn rechterhand, het slikken was moeilijk, een derde bleef onaangeroerd in mijn kom liggen, maar alles leek in orde.

Geen maagzuur, geen verschijnselen van misselijkheid of braakneigingen en er kwam geen allergische reactie.

Het bleef beangstigend zonder Pearl, de enige die altijd had geweten wat ik nodig had en die sneller dan ikzelf de signalen opving als er iets niet in orde was – dat was meestal zo – met in haar handtas de lijst van de dichtstbijzijnde spoedafdelingen. Een goede moeder en dat werd beaamd door iedereen die haar had gekend.

Het eten had me aangesterkt, ik reed urenlang, de moeheid verdween.

Een tweede berichtje van Vince. ‘Waar ben je?’

Om hem uit mijn hoofd te bannen, zette ik de radio aan.

Justin Bieber deed moeite om Vince in mijn hoofd te wissen. Ik was geen fan, maar zijn lied *Daisies* was wel erg toevallig.

Luidkeels zong ik mee. ‘*Honey, I get it, I get it, I get it. The way you got me all in my head. Think I’d rather you in my bed...*’

Banale dingen onthullen soms iets belangrijks.

Ik bleef luisteren naar ieder lied dat volgde.

‘*I don’t wanna get undressed, for a new person all over again...*’ zong Sombr’ in *Undressed*.

Ariana Grande kweelde in *Twilight Zone*: ‘*Cause I’m right here, where I’m meant to be, not that I’d call you, I won’t. Sometimes, I just can believe, you happened...*’

Vince bleef hardnekkig meerijden.

Mijn staat-van-zijn in kleine stukjes opgedeeld. Als in een *twilight zone*, zo voelde het en het was goed.

Ik besloot om voor alles mijn tijd te nemen.

Door de vele straatverlichtingen werd het niet echt donker.

Om 22 uur zocht ik de beveiligde parkeerplaats voor reizigers. Ik manoeuvreerde me tussen een vrachtwagen die tortilla's vervoerde en een mobilhome van twee oudere mensen op doorreis.

Vanop hun opengeklapte tuinstoeltjes zwaaiden ze me toe. Het hartelijke praatje over hoe geweldig het was om als gepensioneerde de wereld te leren kennen liet ik over me heen gaan, hun aangeboden aperitief sloeg ik af en een beetje later kroop ik de pick-up in. Plaats genoeg op de achterbank.

De telefoon lichtte op, weer een oproep van Vince.

De nacht was heet en kort, een mug verhinderde me diep in slaap te vallen, ik bolde me op, stak mijn handen tussen mijn dijen en wreef mezelf tot er weer rust over mijn lichaam kwam.

Om zeven uur 's morgens was ik weer op de baan.

Ik tankte vlak bij een groot bouwbedrijf iets buiten Pleasanton en werd ongewild getuige van iets wat op een razzia leek.

Het verkeer stond geblokkeerd. Gewapende mannen van ICE wachtten de latinobevolking op toen ze naar hun werkplaats trokken. Mannen werden in de boeien geslagen, tegenstribbelaars kregen klop en hardhandig werden ze in laadbakken weggevoerd.

Vrouwen krijsten, balden hun vuisten. Op het voetpad werd een woedende menigte in bedwang gehouden. Echtgenotes en kinderen bleven achter, het opgebouwde leven opgeblazen. Hun toekomstig lot was wreed en macaber.

Het voelde onwerkelijk aan, ik was getuige van een film die ik niet wilde zien omdat hij zo barslecht was en slecht afliep. Ik reed snel door en voelde hun angst tot onder mijn vingernagels.

Niet aan hen denken, niet aan hen denken!

Een uur later kon ik de steden dicht bij de Mexicaanse grens niet meer vermijden. Het was duidelijk de eerste dag van september. Blij kinderen liepen hand in hand, met mooi gekamde haren en schooltassen op hun rug. Gele bussen pikten hen op. Het had een magische invloed op me.

Als kind was ik jaloers op hen geweest en had ik me voorgesteld hoe de stoerste meisjes op de achterste bank zaten om zo de jongens in het oog te houden en van commentaar te voorzien. Hoe vaak had ik niet naar hen gewuifd. Er werd nooit terug gewuifd. Ik bestond niet.

Een reis per schoolbus heb ik nooit meegemaakt. Pearl koos resoluut voor thuisonderwijs.

De banden waren losgemaakt. Bij iedere gereden kilometer viel er een gram gewicht van mijn lijf.

Rijden brengt vrijheid. Landschappen flitsten langs me heen. Caleidoscopische vreugde.

De zomer reikte nog naar de hemel met luchten blauwer dan blauw, de hitte spiegelde de rijbanen en de grasvelden dampen in de besproeiing.

De bloemperken waren ingekleurd met de warme tinten van dahlia's, tagetes en calendula. Alles was blij. Alsof ik in een Disneyfilm figureerde en me omringd wist met zingende bloemen, dansende paddenstoelen en musicerende vogels

die roze lintjes om mijn haren bonden en over de liefde kwinkelerden.

Hier reed ik, Daisy Garcia, tegen alle verwachtingen in toch in leven gebleven, zonder applaus, zonder mensen om me heen, op weg naar een huis dat ik ging bewonen.

Ik kon alleen maar verwonderd vaststellen dat er diep in mijn buik iets woelde en kleine sprongetjes maakte. Opwinding of geluk?

Ik durfde het bijna niet te denken, te voelen of uit te spreken, het zou zo weer verdwijnen en toch was het er. Als een fonteintje waar te weinig druk op stond. Het borrelde met belletjes omhoog, dan ging het haperend weer omlaag. Je keek ernaar en je hoopte dat er uit het gaatje meer water zou komen. Wat niet gebeurde.

De Dodge pick-uptruck was even oud als ik en deed het nog goed. Met 200.000 mijl op de teller had hij zijn kracht bewezen. Precies hetzelfde model als de pick-up die we vroeger hadden, naast de kleur.

Bij de grensovergang in Reynosa begreep ik waarom mensen het gebied 'Tierrosa' noemden. Alles was vuil en bestoft.

Hier was ook de grijze zone waar illegale auto's veranderden van eigenaar.

Zonder kentekens staken ze de grens over. Ze werden '*autos-chocolate*' genoemd.

De goedkopere auto's uit de VS waren gegeerd in Mexico.

Ik herinnerde me een voorval, acht jaar geleden, toen er een man aan Pearls raampje gebaarde om het te openen. Of ze haar auto niet wilde verkopen, hij had andere goede

aanbiedingen voor hen. Ruilen was mogelijk, voor een veel jongere auto met minder kilometers op de teller, oerdegelijk, accidentvrij, nagekeken en met vier nieuwe banden.

Pearl had hem kordaat weggestuurd. De Dodge hoorde bij hen, als een stuk familie, zei ze. Al een heel leven samen onderweg.

Het aanschuiven duurde langer dan ik had verwacht.

Ik had pech. Een grenswachter deed teken dat ik aan de kant moest. De auto werd langs alle zijden gescand. Men doorzocht de weinige zakken die ik mee had. De controle van de zakjes proteïnepoeder duurde een halfuur.

'Ze zijn strenger dan anders,' zei een veertiger die ook zijn beurt afwachtte. 'Vijf leden van een populaire band zijn hier onlangs in Reynosa vermoord door een drugbende. De daders zijn nog niet gepakt.'

Op het gloeiende tarmac slenterden twee graatmagere honden, op zoek naar een schaduwplek.

Een uur later mocht ik verder. Een *déjà vu* van acht jaar geleden, toen we ook op weg waren naar Monterrey en al onze medicatie moest worden gecontroleerd.

Ik wilde geld geven om de klok terug te draaien, om de geschiedenis te bewerken, om mijn schuld in te lossen en om het drama ongedaan te maken.

Om welk drama het ging, had ik verstoten. Het zat veilig achter slot en grendel, sleuteltje weggesmeten, mondje toe. Maar het stond er, als een gedaante achter een deur. Het juiste moment afwachtend om onverwachts tevoorschijn te springen en 'boe' te roepen.

In de achteruitspiegel zag ik de *puente internacional*, een sliert van een brug, die ik achterliet. Ik was in Mexico.

Hier ging ik wonen.

Los Lunas moest ik vergeten. Zij zouden mij vergeten. Ik wilde naar het huis.

Het goede van vergeten worden, is dat je geen vragen meer moet beantwoorden, je kunt in je gedachten rondjes maken. Mensen voelden aan dat ik geen zin had in gezellig keuvelen en ze haakten snel af met vragen stellen. Pearl had me daarmee goede diensten bewezen, want meestal was zij aan het woord. ‘In stil water wordt niet gevist,’ zei ze. ‘Als je niets zegt, kun je ook niets verkeerd zeggen.’

Ik huiverde. Nu ik op weg was, rammelde het verleden.

Schroefjes kwamen los, stukjes braken af, barsten, het geheel was niet meer te herstellen.

Het was me verbazend goed gelukt om in het heden te leven en daardoor mijn studies als landschapsontwerper af te maken. Het werken met bomen en planten had mijn dagen gevuld en mijn geest afgebakend voor demonen van lang geleden. Ik werkte het klokje rond en werd overal geprezen voor mijn inzet, toewijding en volharding.

In alles wat ik deed, hield ik de touwtjes in handen. Niets overlaten aan het toeval.

Nu voelde ik hoe de spanning de touwen deed lossen.

Ik ging in het diepe springen, er was geen nu meer.

Toekomst was nog een braakliggend terrein.

Het verleden wachtte me op als een ver, vergeten familielid dat onverwachts, na jaren afwezigheid, op bezoek kwam, zich installeerde en weigerde je huis te verlaten.

Een dag kwam me helder, bijna filmisch voor de geest. Ik liet het toe.

De reis lang geleden. Van Roswell naar Monterrey.

De zoveelste vlucht van Pearl.

Vertrekken zonder boe of bah, alles achterlatend.

Ook de boeken die ik koesterde, mijn belangrijkste reisgezellen.

Waarom ik juist die dag besloot om onhebbelijk tegen Pearl te doen, wist ik niet. Ze verdiende beter.

De hele tijd was ze bezig om de dood die me op de hielen zat, weg te houden.

ACHT JAAR EERDER, OP WEG NAAR MONTERREY

Kleine insecten vlogen te pletter tegen het autoraam.

Tevergeefs probeerde ma ze met de ruitenwissers weg te krijgen. Witte en gele vegen besmeurden de ruiten en belemmerden het zicht.

‘Ik moet de watertank bijvullen,’ mompelde ze. ‘Volgende tankbeurt. Maandverband kopen, paracetamol. En sigaretten. Wie weet hoe ver de volgende halte is waar...’

Ze tastte naar het halflege pakje Newport vooraan op het dashboard, stak een sigaret op en inhaleerde diep. In een wolk van rook zei ze: ‘Een mens moet altijd voorbereid zijn. Dan ben je je ongeluk voor. Ik weet er alles van.’

Ze draaide haar hoofd naar mij. Ik bleef strak voor me uitkijken en draaide de knop van de airco hoger, met weinig resultaat.

Ma bleef me dwingend aankijken. ‘Daisy, hoor je wat ik zeg? Waarom antwoord je niet als ik tegen je praat?’

Veel verkeer was er niet, maar ik baalde iedere keer als mijn moeder tijdens het rijden opzij keek. In haar plaats focuste ik op de rijweg. ‘Pas op, ma! Ginds is een wegvernauwing.’

De auto vulde zich met de geur van Newport en citrus, de nieuwe geurverfrisser die zich in de vorm van een limoen tegen het luchtrooster aanklampte. De binnenkomende lucht was zoet, heet en bracht geen soelaas.

‘Daisy, begin niet over een wegvernauwing! Ik weet wat ik doe, ik heb ogen in mijn kop en ik weet alles van vernauwingen. Wanneer iets te smal is of te breed.’

Ze hapte naar adem. ‘Te smal betekent scheuren.’

Ze opende het raampje en zuchtte pathetisch. Kon ze goed.

Ik probeerde me voor te stellen hoe het in de auto zou zijn zonder haar. Ik alleen, met Willow op de achterbank. Samen konden we uren in stilte doorbrengen.

Mijn broer hield zich gedeisd. Hij was slimmer dan alle jongens van Florida, Texas en New Mexico samen, ook al faalde hij bij iedere toets die hij moest maken, het meet-instrument om aan te tonen dat thuisonderwijs evengoed vruchten kon afwerpen.

Mensen vergeleken altijd. Omdat ik goede punten haalde, ging men ervan uit dat Willow laagbegaafd was.

Pearl kreeg aangepaste oefeningen mee en een lijst van scholen met bijzonder onderwijs voor bijzondere kinderen. Bijzonder was hij, mijn broertje.

Ik stak mijn hoofd door het open raam naar buiten, zo leek het alsof ik niet meer in de auto zat. De warme lucht blies mijn dunne haar tot een draaiende windhoos. Het opwaaiend stof prikte in mijn ogen. De zon was onverbiddelijk. Mijn moeder dramde door.

‘Doe dat raampje dicht! Straks krijg je nog wat! En wie mag het dan weer oplossen?’

De roofvogels cirkelden boven het dorre landschap. Hoge vogels vliegen niet. Ze zweven.

Ik stak mijn arm uit en raakte hen, met een onmeetbare ruimte ertussen die het onmogelijk maakte hen te grijpen. Met mijn vingers maakte ik een verrekijker en volgde een vogel op zijn vlucht.

Ma sloot de raampjes en nipt op tijd kon ik mijn arm naar binnen trekken.

‘Au, ma! Je doet me pijn!’

‘Pijn? Jij weet niet wat pijn is. Moest ik er niet zijn... dan zou je pas weten wat pijn is. Het is door mijn uithoudingsvermogen dat jullie levend geboren zijn en dat jullie nog niet dood en begraven zijn.’

Ze schakelde driftig en gaf extra gas. Een saffraankleurige wolk stooft op tegen een strakblauwe lucht. Geen vogel meer te zien. Of hielden ze zich verstopt achter de kleine wolkjes hoog in de lucht? Ze deinden als witte bootjes op een rimpelloos blauw meer.

Ma sakkerde binnensmonds.

Ik voelde het aankomen, het begin van een monoloog die ik al te vaak had gehoord. Over alles wat kon mislopen tijdens de zwangerschap en de geboorte. Hoe mijn vader, de schoft, haar had laten zitten toen hij vernam dat ze zwanger was. Hoe ze ook bij Granny niet meer welkom was en ze maandenlang overleefde in een kraakpand samen met anderen die ze niet kon vertrouwen, die alles van haar afpakten. Hoe ze op haar eentje met heftige weeën naar de Episcopale kerk was gestrompeld en de vrouw van de pastor haar naar het ziekenhuis had gevoerd en haar ook had bijgestaan na de bevalling. Hoe ze te nauw was geweest om een kind te baren.

Het ene geboorteverhaal vloeide over in het andere. Over de vele miskramen en vroeggeboortes die ze had gehad. Dat ze de tel was kwijtgeraakt. Waren het er vijf? Zes? Dat het jongens waren. Altijd ellende met jongens.

‘Mijn dode kinderen zijn nu engelwezens die over de wereld waken. Over jullie.’ Daarbij keek ze uitdrukkelijk

naar de wolken, alsof ze hen met een handje naar ons zag zwaaien.

‘Want ik zeg u: hun engelen in de wereld zien altijd het Aangezicht van mijn Vader in de hemel. Matteüs 18:10.’

Ma wist bij alles een citaat uit de Bijbel. Ze ging maar door en door.

Over de ellendige ervaringen met Willow.

Over jongens die moeilijker op te voeden zijn dan meisjes.

Over mannen en hoe je ze naar je pijpen moet leren dansen om er zelf niet onderdoor te gaan.

Hoe ze nooit had gedacht dat ze met haar zwakke constitutie twee kinderen levend op de wereld had kunnen zetten, terwijl zij toch leed aan zware suikerziekte, slecht werkende nieren en hartritme stoornissen.

Was dit echt Gods wil? Dat het hoofd van Willow zo groot was als een honingmeloen? Zodat de artsen eerst dachten aan een waterhoofd.

Hoe ze haar, nadat de moederkoek eruit was, gewoon achterlieten, met de verlostang nog op haar buik, omdat iets anders hun aandacht opeiste.

Hoe ze de baby naar een aangrenzend kamertje brachten om het vreemde kind te bestuderen.

Hoe ze aan haar lot werd overgelaten met scheuren onderaan.

‘Drie weken heb ik op een zwembandje moeten zitten, Daisy! Drie weken! Vier draadjes om me heel te maken, mijn onderkant te herstellen, ik ben verminkt voor het leven. Alsof ze me hadden vastgeniet! Hopelijk moet jij dat nooit meemaken!’

Ik probeerde het niet te horen, mijn verstand en gehoor op nul te zetten.

Ze had een klankbord nodig, iemand die medelijden voelde en haar bewonderend toesprak. Het lukte me niet die dag. Voor het eerst.

‘Ma, zwijg erover!’

Haar woorden werden beelden, ik voelde de nietjes tussen mijn benen.

‘Echt ma, ik wil het niet meer horen. Je hebt het al honderd keer verteld. Trouwens, ik wil geen kinderen.’

Ik had het beter niet gezegd.

Haar minuut stilte was een voorbode op de windvlagen. Woedende woorden verpakt in korte zinnen.

Eerst de gekwettheid, dan het onbegrip voor mijn onbegrip, de verbijstering en het ongeloof.

Weer minuten stilte. Dan de zalf.

Ze herpakte zich. De zoetgevooisde stem van iemand die een ander wil sussen.

‘Schat, zeg zoiets niet. Kinderen zul je krijgen, zo staat het geschreven in Gods hand. De vrouw zal kinderen ontvangen en de barensweeën zullen onmenselijk en heftig zijn. Toch zal die pijn niets zijn in vergelijking met wat de Zoon aan het kruis heeft moeten doorstaan. Kinderen zijn alles!’

Ze schudde meewarig het hoofd.

‘Dat je zoiets nog maar durft te denken! Misschien is dat wel de reden dat je nauwelijks borsten hebt en dat je maandstonden zo onregelmatig zijn. Je wordt zestien, *my God!* Jouw lichaam weigert volwassen te worden omdat jij je ertegen verzet.’

Ze kalmeerde, haar gezicht verzachtte, toch bleef ze doorratelen, goed op dreef.

‘Je kunt er niets aan doen dat je de zwakke gezondheid hebt van de Garcia’s. Al de Garcia’s zijn ziek of dood. Het is een wonder dat jullie nog leven.’

‘En Granny dan?’

Pearl gaf een ruk aan haar stuur. ‘Zwijg over Granny! Ze is niet goed bij haar hoofd. Daarbij was ze niet goed voor mij en niet goed voor jullie. Ik ga er geen woorden meer aan vuil maken.’

Verder vragen had geen zin, wist ik. De naam Granny was een oranje knipperlicht. Ofwel op de rem gaan staan, ofwel volle bak vooruit.

Ik had haar al jaren niet meer gezien, maar de herinnering vervaagde niet. Granny rook naar zeep en ontsmettingsmiddel, ze streek iedere dag, zelfs het ondergoed, en ze had een vast weekmenu waar ze niet van afweek. Ik dacht aan haar pancakes, haar *buffalo wings* met koolsla, de chili con carne en de *fried apple pie*.

De vele ruzies en constante woordenwisselingen tussen haar en ma schoof ik van me weg.

Op de achterbank zat Willow lusteloos met een elastiekje te spelen, gespannen tussen duim en wijsvinger. Met zijn andere hand liet hij het trillen als een klein snaarinstrument.

Veel zei hij nooit, alleen het hoogstnodige, maar het viel me opeens op dat hij sinds we vertrokken waren uit Roswell geen woord meer had gezegd.

Ik keek hem strak aan, met dwingende vraagtekentjes in mijn ogen. Hij weigerde mijn blikken. Hij zat met iets.

Ma bleef praten. Meer in zichzelf dan tot mij.

De spraakzame bui zou nog lang duren, gevolgd door dagen van zwijgzaamheid. Dagen dat er op geen enkele vraag een antwoord zou komen en we onze tijd zelf moesten invullen.

Ik bekeek haar. Ze was mooi, ze kon ook erg lief zijn.

Waarom maakte ik het haar vandaag zo moeilijk? Ze had genoeg katten te geselen, zoals ze wel vaker zei. Die katten waren wij, haar ziekelijke kinderen.

Het was moeilijk om altijd een goede moeder te zijn, maar ze was het. Zij zei het, iedereen zei het, ik zag het en ondervond het dagelijks.

Hoe ze waakte over onze medicatie waar we een hekel aan hadden.

Hoe ze onderweg, nog voor we honger kregen, stopte bij een Burger King of bij Denny’s waar we pancakes kregen met ahornsiroop, het enige voedsel dat Willow zonder ziek te worden gulzig naar binnen schrokte.

Hoe ze telkens weer, tussen het inhaleren van haar Newport door, zei dat we onze handjes mochten kussen. Dat we niet beseften hoeveel ze van ons hield en dat we dat nooit mochten vergeten, wat er ook kon gebeuren.

Dat ze haar hemel op aarde had verdiend, want dat het geen makkie was voor een alleenstaande moeder om twee zorgkinderen op te voeden.

Ze sprak zonder begin of einde, zonder leestekens, en ze had de gewoonte om zinnen niet af te maken, waardoor ik zelf op zoek moest gaan naar verloren stukjes gedachten.

Zoals de voorbije middag.

Het licht sprong op rood, ma remde abrupt, de slagbomen gingen dicht.

Rechts naast ons stond een lichtblauwe Chevrolet. De man en de vrouw waren in een verhitte discussie gewikkeld. De kinderen keken lusteloos door het raampje naar buiten alsof de ruzie dagelijkse kost was. De vrouw gesticuleerde wild met haar handen, de man rustte gelaten met zijn kin op het stuur en toen, als door een wesp gestoken, gooide hij opeens zijn armen in de lucht en gaf de vrouw een brullende repliek die haar even naar adem deed snakken. Ze zwegen. De slagboom bleef dicht.

Ma bekeek de situatie: 'Jullie mogen van geluk spreken. Geen agressieve vader. Mannen! Jullie mogen dit nooit vergeten, ik ben jullie moeder en ik hou van jullie, ik wil het beste voor jullie, en wat de anderen ook zeggen, wat er ook gebeurt, wij zijn er voor elkaar, zelfs als... je weet wel...'

Nee, ik wist het niet en ik vroeg me af wat er kon gebeuren.

Het leven had de voorbije jaren gekabbeld. Alles in zijn gewone doen en toch ook weer niet. Tot we gisterenochtend in alle haast uit Roswell waren vertrokken. Zonder afscheid te nemen van Rose.

Ik probeerde de oorzaak te vinden. Ma was weer eens ziek geweest en had twee dagen in bed gelegen. Ik mocht er niet bij. Deze keer moest Willow de klusjes klaren. Thee brengen, het bed verversen, tijdschriften kopen, brood toasten. Dat was niet ongewoon, Willow moest wel vaker dingen opknappen waar hij een hekel aan had.

'Jongens moeten leren werken,' zei ze. 'Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen.' En ook: 'Ik wil dat jullie vanavond bij Rose slapen.'

Heel ziek klonk ze niet. Ze zag er goed uit en had zich opgemaakt.

Omdat ze alleen wilde zijn met Renzo?

Bij de grensovergang besefte ik dat we Mexico binnenreden. Wat hadden we hier te zoeken?

Ik vroeg het niet. Ma was rustig nu, zo moest het blijven.

De pijn kwam in golven en ik masseerde mijn onderbuik. Ik zei niets.

'Ik zal straks warme kompressen leggen,' zei ma, die het niet was ontgaan.

Op de achterbank was Willow in slaap gevallen, nog steeds met het elastiekje om zijn vingers. Hij was broodmager, zijn dunne benen zwommen in de veel te grote short. Je zou hem niet geven dat hij al dertien was.

De douanier keek in de auto, de zakken in de laadbak werden niet onderzocht en hij gaf een teken dat we Willow moesten wekken. De foto in het paspoort werd met hem vergeleken, daarna mocht hij verder slapen.

De zak met medicatie moest naar de scanner. Een halfuur wachten.

Een Mexicaan bood aan om onze auto over te kopen.

Nadat de medicatie was goedgekeurd, konden we weer vertrekken. Een moeder met twee kinderen liet men altijd gemakkelijk door.

Willow bleef wakker en keek met nietsziende ogen naar buiten. Hij geeuwde om de haverklap. De medicatie maakte hem slaperig.

Net over de grens stopte ma met gierende banden voor de S-Mart Almendros, een grote supermarkt waar ook getankt kon worden. Ze deed teken dat we moesten blijven zitten.

We staarden futloos naar de zinderende parkeerplaats en naar de mannen die aanschoven om hun auto vol te tanken.

Auto's als paradepaardjes. Op hoge wielen en met uitlaten in blinkend chroom die erboven uittorenden.

De mannen keken ma na. Ze was mooi en dat wist ze. Haar gezicht en haar golvende blonde haar werkten als een magneet. Haar molligheid speelde ze uit door haar borsten vooruit te steken en met haar kont te draaien.

‘Ma is te dik geworden,’ zei ik.

Willow stak drie vingers in zijn mond. Het zuigen was iets van de laatste dagen. Zijn vingers waren rood en gehavend. Er stonden tranen in zijn ogen.

‘Is er wat?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. Zijn tranen kwamen los.

‘Wil je het zeggen?’

Hij schudde het hoofd, wreef zijn ogen droog met de rug van zijn hand, schroefde een bokaal open en haalde er een sprinkhaan uit. De voelsprietten gingen tekeer.

‘Doe hem terug in de pot, Willow. Als ma het ziet, ga je het mogen horen.’

Hij gehoorzaamde en staarde weer naar buiten.

Op ma wachten kon lang duren.

We zagen haar staan in het zonovergoten licht. Ze bleek geen last te hebben van de broeierige hitte want ze was in

een geanimeerd gesprek met een man. Innemend lachte ze haar tanden bloot.

Altijd hetzelfde liedje. Waar we ook kwamen, ma scande de omgeving af op zoek naar mannen die ze kon inpalmen. Nu weer. Er zouden problemen van komen. Op iedere plek waar we langer dan een week verbleven was er een vrijer voor haar. Ze had ze maar uit de lucht te plukken. Ze trok ze aan om ze vervolgens na enkele maanden weer af te stoten. Soms een teken dat we weer verder zouden reizen. Zoals nu. Had ze Renzo gedumpte? Een man van niks. Hij had nauwelijks contact met ons gezocht. De pizza's die hij maakte, waren niet voor ons bestemd.

‘Past niet in jullie dieet,’ zei ma.

Wat een verschil met Little Liam.

Ik dacht aan de fijne jaren met hem in Florida. Hij was goed voor ons geweest. Tot ma vond dat hij zich te veel bemoeide met alles. Zo plots we daar waren aangekomen, zo plots waren we weer vertrokken.

We moesten haar in het oog houden. Iedere affaire die ze kreeg, liep slecht af.

De man sprak, ma schreef iets op.

Willow zuchtte diep, het klonk als een kreun, als een ‘nee-toch-niet-weer!’.

‘Laat ze doen,’ zei ik.

Ze gingen samen de winkel binnen, zijn hand lichtjes haar achterwerk aanrakend.

Een halfuur later kwam ze terug met de man in haar schaduw. Hij droeg twee zakken voor haar. De zijdeur werd geopend en hij dropte alles naast Willow.

Ze bleven nog napraten, ma giechelend en flirtend. Hij schoof zijn cowboyhoed met een tik van zijn vinger een beetje naar achteren en ging iets meer wijdbeens staan.

Willow onderzocht de zakken en hij somde alles op. ‘Pancakes van maïsmeel met ahornsiroop. Goed voor mij. Rijstwafels van kikkererwtenmeel, gedroogde vijgen, dadels en pruimen. Goed voor onze kak. Havermelk en veenbessensap, en – yes! – vers geroosterde kip met maïs.’

‘Ik ben blij dat je weer praat,’ zei ik.

Hij spande onmiddellijk zijn kaken weer samen. Ik had beter niets gezegd.

Tijdens de rit mochten we ieder één kippenvleugel eten. Vetten en suikers waren boosdoeners. *Diet coke* voor iedereen.

We reden verder, knabbelend en sabbelend op een vette kippenvleugel.

‘Eén uitzondering is toegestaan, maar zeg het me als jullie pijn krijgen.’

Vlak voor de afrit die leidde naar het centrum van Monterrey reed ma de heuvels in. Een plakkaat trok haar aandacht. CAMPER TE HUUR. SCHAPPELIJKE PRIJS. CONTACT: SATURNINO FLORES. Er stond een telefoonnummer bij. Het bord stond scheef en leek er al een tijdje te staan.

‘Geschildeerde letters. Geen immo dus,’ zei ze. ‘Heb ik liever. Makelaars steken overal hun neus in.’

Ze stak een sigaret op en blies de rook door haar neusgaten. ‘Hier blijven we,’ zei ze.

Ze parkeerde de pick-up op de parking naast een oude vrouw die maïskolven roosterde op een ineengeknutselde barbecue gemaakt van een half olievat.

Aan de rand van het plateau stond een kijker. Een man liet zijn twee kinderen om de beurt de vallei bekijken.

De zon stond laag, bijna bloedrood was ze. Alles baadde in feloranje licht.

Vanop die plaats was ook het pad te zien dat naar boven leidde. Mooi aangelegd. Overal bloemen en bijen. Ik was er blij om. Bloemen maakten me licht en ik kon net als Willow gefascineerd kijken naar het schommelen van een hommeltje op een bloemblad.

Ma stapte uit en tikte het nummer in op haar mobieltje. Met haar achterwerk rustend tegen de laadbak voerde ze een gesprek en met haar vrije hand krulde ze een lok om haar vinger, steeds weer.

Door haar gedrag wist ik dat ze een man aan de lijn had.

‘We moeten dit pad volgen,’ zei ze nadat ze had toegelegd.

De zon zakte verder weg en de vraag waarom hier, moest niet gesteld worden. Ze raadde mijn gedachten. ‘Ik heb daarstraks van die lieve man een adres gekregen in Monterrey,’ zei ze. ‘Ze zoeken iemand zoals ik. Het leven is hier ook een pak goedkoper. Nu eerst de camper bekijken. Zien of-ie deugt.’

Met bezwete ruggen en stijf van het zitten stapten we uit en gingen het bloemenpad op. Ma zette haar zonnebril en QAnon-pet op. Het was een hoge klim, een hobbelige weg en we moesten vaak stoppen om op adem te komen.

Een man met getaande huid kwam ons tegemoet en bleef op tien meter afstand van ons staan. Zijn ogen half dichtgeknepen, zijn handen in zijn zakken, zijn benen licht gespreid.

Ma nam het woord. Ze was op haar best. Vrolijke stem, bevallige houding, met een schijn van openhartigheid.

Het duurde even voor de man antwoordde. Hij sprak zeer goed Engels, wat opmerkelijk was voor een inheemse boer.

Ik bleef op een veilige afstand achter haar staan met Willow pal achter mij. Hij duwde zijn natgesabbelde hand in de mijne.

Ze deed het toch maar weer. Ma, onze rots in de branding, ieder onheil van ons weghoudend, een strijder in het *battlefield* speurend naar potentiële vijanden, ons karma stevig vasthoudend in haar binnenzakken, altijd de juiste woorden klaar, ieder probleem oplossend, met borsten en benen als extra trofee.

Het gesprek duurde niet lang. Ze schudden elkaars hand – het was beklonken – en Saturnino, zoals de man zich had voorgesteld, leidde ons naar de camper. Hij vertelde dat hij imker was en dat er overal bijenkasten waren opgesteld.

‘Is dat niet gevaarlijk?’ wilde ma weten. ‘Bijen steken toch?’

Hij glimlachte. ‘Je hoeft ze niet te vrezen. Als de bij werkt, wordt de wereld zachter. Laat ze hun werk doen. Moest de bij verdwijnen, de mens zou nog maar vier jaar te leven hebben.’

Stappen en praten lukte me niet, ik had geregeld mijn puffertje nodig.

Ook Willow had het moeilijk, maar we wilden niet onderdoen voor ma, geen blok aan haar been zijn.

De man keek ons bezorgd aan tijdens het puffen. Ma zag het: ‘Ik leef in voortdurende angst dat hen iets zal overkomen,’ zei ze.

Hij knikte. ‘Zorg is arbeid zonder getuigen.’

Hij legde uit hoe we via de andere kant van de berg met de auto veel gemakkelijker tot bij het huis konden komen.

Ik hoorde flarden van woorden tussen hen. Niets zou verborgen blijven. Na de klim zou de man ons van binnen en van buiten kennen. Ma liet niets aan het toeval over. Iedereen mocht weten hoe ziek wij wel waren.

Hoe hoger we klommen, hoe lager onze levensverwachting.

Haar verhalen dikten aan. De dood volgde ons op de hielen. Bij Willow het snelst. Zijn situatie was dramatisch, hopeloos. Daarom was ze onderweg. De dag zou komen dat ze iemand vond die ons kon redden. Ma, de kruisvaarder tegen wil en dank.

Hij luisterde aandachtig en knikte tussen haar woorden door.

‘Zelfopoffering is geen verlies,’ zei hij. ‘Het is een richting. Laat ieder niet alleen oog hebben voor wat van hemzelf is, maar ook voor wat van anderen is.’

Ma knikte: ‘Juist. Filippenzen 2:4.’

Ze begrepen elkaar.

De moderne Airstream-camper overtrof haar verwachtingen. Hij was nog vrij nieuw en van alle gemakken voorzien. De kleine badkamer had een wastafel, een douche en een wc.

Twee kleine slaapkamers, een keukenblok met ontbijttafel, en een hoekvormige zitbank in mijn lievelingskleur. Het was een soort blauw dat in geen enkele schildersdoos te vinden was. Het laatste blauw voor het donker, *l'heure bleue*.

De paar Franse woorden die ik kende, koesterde ik. Little Liam had ze me geleerd. 'In Haïti, het land van mijn ouders, spreekt iedereen Frans.'

Naast de camper stond een schuurtje met daarin de tuinmeubels, de barbecue en de wasmachine.

'Uw situatie raakt me,' zei Saturnino. 'Ik zal over mijn hart strijken en u een schappelijke huurprijs aanrekenen. Die mild is geeft zich rijk, de gierigaard neemt zich arm.'

Ma bekeek hem sprakeloos, wij staarden hem aan. Een boer die in zulke volzinnen spreekt?

Het was mijn eerste kennismaking met de vele waarheden van de imker.

De prijs was inderdaad schandalig laag. Honderdvijftig dollar per maand, water en elektriciteit inbegrepen, peanuts.

Ma knikte. Haar gezicht glansde op, er kwam een verleidelijk licht in haar ogen. Ik herkende die blik. Je kon er niet van weggijken. Voor wat, hoort wat.

Ze betaalde drie maanden vooruit.

Saturnino rolde de biljetten tot de dikte van een cigarillo en stak het rolletje in het borstzakje van zijn overall. Hij bleef bij de camper staan en rookte terwijl we terugliepen naar de auto.

Het was even zoeken naar de andere weg. Dan nog moesten we een heel eind met onze spullen sleuren.

Het tekort aan adem loeide door mijn lijf. Er moesten acht tassen mee, waarvan de tas met EHBO de zwaarste was.

In de camper aangekomen, plofte Willow op de zitbank en legde zijn hoofd op zijn arm. Het duurde even voor ik kon praten.

Saturnino zwaaide met een hand voor hij verder liep naar zijn huis op de heuvel.

Ma opende de keukenkast en vond een waterkoker. We dronken thee van gedroogde weegbree en munt, goed voor de slijmen die vastzaten in onze longen.

Kasten genoeg. Willow opende en sloot ze weer. Ik liet me vallen op het bed en reserveerde zo mijn plaats bij het raampje.

Saturnino had ma de weg gewezen naar de dichtstbijzijnde mercado die ook 's nachts open was en uitgelegd waar de spoed was.

Ma controleerde de schuur en stak het vuile wasgoed in de machine. Net als Granny was ze fanatiek in netheid. We werden net niet geboend met bleekwater, maar bij alles wat gereinigd moest worden, had ze de fles Lysol klaarstaan.

Willow zette zich met zijn opgetrokken magere knieën vol schrammen buiten tegen een groot rotsblok en bestudeerde de insecten aan zijn voeten. Naast hem lag zijn insectenboek dat hij overal met zich meedroeg. Met een lege jam-pot in de aanslag kreeg hij onmiddellijk een bidsprinkhaan te pakken. Zijn favoriete insect.

'Pas op,' zei ik. 'Ze kunnen bijten.'

Hij wist wat hij deed en nam het insect vast achter de kop.

'Waarom vang jij het liefst sprinkhanen?' vroeg ik.

Hij kneep zijn mond dicht, knikte met zijn kin naar het boek, ik pakte het en zocht de bidsprinkhaan op.

‘De bidsprinkhaan is samen met de sabelsprinkhaan een carnivoor,’ las ik. ‘Ze staan symbool voor oorlog en strijd, bedreiging, angst en naderende ondergang. God heeft de sprinkhaan geschapen om het slechte gedrag van mensen en volkeren te bestraffen.’

Ik keek hem fronsend aan, haalde mijn schouders op. Dit was onzin.

‘Willow, wist jij dat de vrouwtjes van de bidsprinkhaan de mannetjes opeten tijdens het paren?’ vroeg ik.

Hij knikte, wilde eindelijk toch iets zeggen, maar slikte zijn woorden weer in toen hij ma zag terugkomen.

‘Jullie laden alles uit,’ gebod ze.

Ze hield een kleinere sporttas tegen zich aan gedrukt. Er bengelde een veiligheidsslotje aan.

Veel was er niet uit te laden. Er bleef nog veel ruimte over. Ma plofte de tas op de tafel.

‘Ik heb nog wat dringende zaken nodig uit de winkel. Daisy, jij maakt het hier schoon. Willow, jij ruimt buiten de takken op zodat we straks buiten kunnen eten.’

Doodop was ik, maar tegensputteren had geen zin. Toch zuchtte ik hoorbaar. Had ik niet mogen doen. Het vervolg liet zich raden.

Ma viel uit: ‘Moet ik nu echt alles zelf doen? Jullie geven me zoveel zorgen en wat krijg ik? Twee lamzakken van kinderen die me zelfs mijn nachtrust niet gunnen. Toon eens wat initiatief, zeg! Of ten minste een teken van dankbaarheid!’

We deden wat ze vroeg. Liever nu een korte woedeuitbarsting dan urenlang gezeur, zoals tijdens de rit.

Ze verdween in de richting van de auto. Ik keek haar na en zag een bloedvlek tussen haar billen. Ik riep, ze hoorde het niet of wilde me niet horen.

Met veel moeite kregen we de tuintafel buiten. De stoelen moesten worden afgestoft.

Het donker viel. Ik stak de ledlampen binnen en buiten aan. Willow rangschikte zijn potjes in een kast.

Onderaan de gootsteen vond ik een doek en een fles allesreiniger op basis van citroen. De keuken moest netjes.

De sporttas op de keukentafel had een log gewicht en het was moeilijk te raden wat de inhoud was. Ik had ze nooit eerder gezien. Geld?

Ma verstopte altijd geld in tassen; ze vertrouwde niemand en al zeker geen banken.

Ik had me nooit eerder de vraag gesteld hoe zij aan haar geld kwam, want van het loon van zorgkundige of verpleegster word je niet rijk, zei ze soms. Ik betastte de zak nog eens. Rolletjes bankbiljetten, dat was het.

Willow kwam binnen en rukte de tas uit mijn handen.

‘Afblijven!’ siste hij en hij zette de tas op de tuintafel.

‘Wat doe je?’ vroeg ik. ‘Zit er misschien een bom in?’

Hij schokschouderde en zette zich weer ingedoken op de rots, hoofd op zijn knieën, het signaal dat hij niet meer bereikbaar was.

Ik poetste tot alles schoon was en haalde borden en bestek uit de kast.

Aan de houten tafel was precies plaats voor vier. De tas prijkte midden op het tafelblad, als een hoofdschotel waar niet van gegeten mocht worden.

Ma kwam nog eens met twee volle supermarktzakken terug, alsof ze onderweg nog niet genoeg had gekocht.

Genoeg maaltijden voor enkele weken. Warm of koud te eten.

Ze wisselde van kleren en zette zich aan tafel.

Willow bleef op zijn rots zitten en weigerde iets in zijn mond te steken. Er werd geen woord gezegd.

We aten kippenbouten, gekocht bij El Pollo Loco, met daarbij een witte koolsla met stukjes mango en we dronken suikervrije limonade.

De stilte strekte zich verder uit, en ik maakte haar niet duidelijk dat dit al het tweede stukje gefrituurde kip was dat we die dag aten.

De hitte bleef hangen, ma stak een citronellakaars aan.

‘Er is een kans dat ik morgen al kan beginnen te werken. Ze zoeken nog een vrouw in Bar Las Voces. Morgenavond mag ik cocktails maken van Luis, de barman. Hij gaat me alles leren. De bar is eigendom van een vrouw, het is nochtans een echte mannenbar. Heb ik graag.’

Nog voor ik iets kon zeggen, vervolgde ze: ‘Ondertussen kijk ik uit of men een verpleegkundige nodig heeft in een bejaardentehuis. In het centrum is een woonzorgcentrum voor welstellende Mexicanen. Maar tot dan werk ik in Bar Las Voces. Het zullen lange nachten worden, ook overdag kan ik er werken. Jullie moeten het schoolwerk zonder mij doen.’

Willow geeuwde en legde zijn hoofd op zijn armen.

Ik knikte op alles wat ze zei.

Natuurlijk had ma graag een mannenbar. Ze was het best onder mannen. Hoe ouder, hoe beter. Vriendinnen had ze zelden. Het eindigde meestal in vrouwenruzies.

Ik vroeg me af wie de volgende vrijer zou worden.

De hitte was draaglijk in de camper en aan de weinige muggen te zien was er geen stilstaand water in de buurt.

Ma mompelde voor zich uit. ‘Morgen ga ik op verkenning. Op zoek naar een gezondheidscentrum en naar de ziekenhuizen, want je weet maar nooit. Je kunt maar beter goed voorbereid zijn. De laatste keer was het kantje boord met jou.’

Ik wist het. Het naar adem snakken, mijn keel die dichtgesnoerd werd, het ik-ga-nu-dood-gevoel en de snelle reactie van ma die naar de dichtstbijzijnde spoed racete en een schat van medische informatie over me aan de dokter kon doorgeven, zodat hij onmiddellijk de allergische reacties kon temperen. Weer een onderzoek én een medicijn meer.

‘Gaan jullie al slapen,’ zei ma. ‘Ik ben even weg. Het terrein verkennen.’

‘Ma, het is al donker!’

Mijn woorden gingen de mist in. Ze stond al buiten en liet zich omringen door het geluid van de krekels.

‘Vergeet jullie medicijnen niet!’ was het laatste dat ze riep voor ze met de sporttas onder de arm in het duister verdween.

Willow keek haar na met een verbeterde trek om zijn mond. Toen ze uit het zicht was verdwenen, rangschikte hij alles uit zijn pillendoosje. Twee witte, twee rode en twee groene.

Mijn voorraad stak in een oude toilettas.

Medicijnen hielden ons gezond. Ziektes kun je op afstand houden, ook al zijn ze aangeboren, zei ma. Ze gooide de kartonnen verpakkingen en gebruiksaanwijzingen altijd weg en ordende de pilletjes vakje per vakje in de toilettas.

‘Waarom?’ had ik vorige week nog gevraagd.

‘Stel geen domme vragen, Daisy. Je ziet toch ook dat het zo overzichtelijker is. Een vergissing kan fatale gevolgen hebben, dat weet je. En ik wil niet dat je je bezorgd maakt met het lezen van dingen waar je niets aan hebt. Jouw vragen maken me gek. Ik doe alles voor je, besef dat toch! Het beste wil ik. Voor jullie beiden! Jullie zijn mijn alles, mijn leven! Weten jullie wel hoeveel ik van jullie hou?’

Ja, ik wist het. Soms was haar liefde vermoeiend.

Ze wachtte mijn antwoord niet af, maar keek geïrriteerd naar buiten.

Ik had toen moeten zeggen: ja, je bent een goede moeder en de enige die weet wat we nodig hebben.

Domme kip. Waarom zeg je niets? zei ik tegen mezelf. Nu is ze buiten in het donker. Een onbekend terrein.

Ik pakte mijn toiletta. Geen ma die ons controleerde. Waren het nu zeven of negen tabletten? Willow slikte zijn laatste door en legde zich op zijn buik op het bed met het insectenboek naast hem.

Was het het vertrek? Was het Mexico? Was het ons nieuwe onderkomen?

Iets was er veranderd.

Iets wat ik niet kon verklaren.

Iets wat me erg verontrustte, ook al was er geen enkele reden toe.

Toch was alles in orde. Een dak boven ons hoofd, genoeg voedsel in de kast, medicijnen aanwezig en ma die werk had.

Ik staarde naar de pillen, zij starden terug. Mijn besluit had geen grond, geen reden. Ik besloot om ze nooit meer in

te nemen. Ik deed ze in de toilethakselaar en kreeg onmiddellijk spijt. De pilletjes zouden vermaald worden, maar de gekleurde restjes plastic die achterbleven zouden de boel kunnen verraden.

Ik voelde me er schuldig om, ook omdat ik niet zo aardig voor haar was geweest.

Ze bleef lang weg.

Wat als ze ergens over was gestruikeld en niet meer rechtop geraakte? Gewond. Met haar hoofd tegen een steen. Dood.

Of wat als ze gebeten werd door een slang? Wat dan? Mijn adem stokte, ik voelde het koude zweet op mijn rug.

‘Willow, ik ga achter ma aan,’ zei ik. ‘Ik weet niet of het wel veilig is daarbuiten in het donker.’

Hij keek op en in het licht van de ledlamp zag hij er bleek en ontredderd uit. Had hij weer geweend?

Ik stapte de camper uit en het lawaai van krekels overstemde ieder ander geluid. De nacht was aardedonker. Een karige maan. Geen sterren te zien.

Ma had de olielamp meegenomen en ik volgde het schamele licht dat uit het venster van de camper in vegen naar buiten viel. Mijn ogen wenden aan het donker.

Wat doe ik hier? Het maalde door mijn hoofd. Ga terug als je geen gezeur wil.

Ik liep tot ik het licht van de lantaarn tussen twee tamarindes zag. Even schrok ik. Een opstaande beer leek op me af te komen, het was niet meer dan een rots.

Van achter een grote vlinderstruik meende ik de geluiden van een schop te horen.

Ma groef een put. Ze ademde moeizaam bij iedere schop die ze in de grond stak.

Hier kon ik niet blijven. Ze zou boos worden als ze me zag.

Toen ik terugliep, botste ik tegen Willow aan.

‘Ze mag ons niet zien,’ siste ik en trok hem ruw met me mee.

Hij liet zich vooruitduwen als een logge, onwillige pop.

‘Willow, komaan joh! We moeten thuis zijn voor ze terug is.’

Hij liet me begaan en ik hielp hem bij het uitkleden. Vel over been. Hij klemde de bokaal met de bidsprinkhaan tegen zich aan. Het insect leek dood. Dunne pootjes naar boven als uitroeptekens.

‘Wat is er toch met je?’ vroeg ik. ‘Je hebt gisteren en vandaag nog geen woord tegen ma gezegd.’

‘Ze heeft hem kapotgemaakt,’ stamelde hij.

Ik schrok van zijn boze blik. Zijn lichtgrijze ogen waren nu nachtzwart.

‘Vertel het me morgen maar,’ zei ik betuttelend. ‘Ma kan hier ieder ogenblik zijn. Er zijn nog genoeg sprinkhanen buiten. Die ene dode zal het verschil niet maken.’

‘Dat is het niet,’ zei hij nog, maar ik luisterde niet meer.

Hij kroop in bed en legde zijn hoofd op het open insectenboek.

Toen ma terugkwam, sliep hij, met een arm op de pagina van de schorpioen.

De sporttas had ze niet meer bij zich.

Ze opende een flesje bier en dronk het gulzig leeg.

Vanuit mijn bed had ik zicht op de hele camper, ook op de aanpalende badkamer waar ze zich waste en waar nauwelijks plaats was om te staan. De deur bleef open.

Ma’s volle borsten rustten op haar stevige onderbuik. Ze was trots op haar boezem en op haar benen die lang en mooi van vorm waren. Haar buik was te dik. Er kleefde bloed aan de binnenkant van haar dijen.

Haar handelingen hadden iets geruststellends.

Hoe ze de tijd nam aan de wastafel om ieder stukje van haar lichaam in te zepen en af te spoelen. Alsof ze wist dat ze bekeken werd. Ze tilde haar borsten op en depte ze droog. Ze waste haar billen en schaamstreek. Legde maandverband vast in haar slaaplegging en trok die aan.

Ik bleef kijken en onze ogen ontmoetten elkaar in de spiegel. Ze knipoogde en tuitte haar lippen vluchtig tot een kus. Ik wuifde terug en alles was weer goed.

Ma houdt van me, dacht ik. Ze is dik, maar ook mooi. Ik ben als Willows sprinkhanen. Kleurloos, mager met lange, schurende ledematen, geknakte vleugels en biddende voorpoten.

Ik wachtte op het donker om het ledlampje boven mijn bed aan te knippen. De zeurende pijn in mijn onderbuik stak weer op. Nu was het nog maar een licht kloppen op de plaats waar mijn darmen al eeuwen in de knoop lagen. Ik wreef ritmisch over mijn onderbuik, zoals ma vroeger bij me had gedaan. Soms bracht dat verlichting, net als de warme kompressen die ma vandaag was vergeten aan te brengen.

De warmte van de voorbije dag had zich in mijn bed genesteld. De lakens op het bed waren klammig en roken niet echt fris.

Willow sliep. Diep, alsof hij aan een winterslaap was begonnen. Geen enkel geluid zou hem nu wekken. Medicatie als mokerslagen.

Ik tastte onder mijn topje. Waar borsten zouden moeten zijn, was niet veel meer dan een lichte welving. Mijn gezwollen tepels reageerden op mijn vingertoppen, alsof ze een ander lichaam toebehoorden. Ik kneep erin en draaide rondjes. Het voelde fijn aan en het tintelen verraste me.

Het werd vochtig tussen mijn benen. Iets om bezorgd over te zijn?

Ik wreef over het weke knobbeltje in mijn spleetje en het werd nog vochtiger. De spanning in mijn lies maakte me onrustig. Kon ik mijn plas niet meer ophouden? Niets zeggen tegen ma.

Het wrijven versnelde mijn adem. Ik hoestte. Niet goed. Het lukte me niet om te stoppen.

Een nieuwe ziekte? Alvast een prettige.

Niet zoals tijdens de gebeurtenissen in Taylor Ranch bijna drie jaar geleden. Aan de wortel wilde ik echt niet denken. Sinds het voorval weigerde ik nog wortels te eten.

Langzaam maar zeker kwam de pijn die me verlamde.

Het was mijn eerste avond zonder medicijnen. Zou het nu al voelbaar zijn? Wat als ik doodziek ging worden?

De pijn werd nu bijna ondraaglijk. Ik zat rechtop in bed en wiegde met het kussen tegen mijn buik en neuriede toonloos.

Je verdient het, dacht ik. Had je maar vriendelijker moeten zijn tegen haar.

De landschappen wisselden zich af. Voorbij de grens kwamen de velden met katoenbomen. In de lucht stoven witte vlokken en ik moest mijn raampje dichthouden om geen niesbuien en tranende ogen te krijgen. Mijn luchtwegen bleven gevoelig.

In de voorstad Cadereyta stonden links en rechts grote olieraffinaderijen. De geur van benzine nestelde zich in de auto. Ik sloot het raampje.

Monterrey kwam in zicht, het werd drukker en ik moest de aandacht bij de weg houden. Chauffeurs achter me claxonneerden als ik vertraagde bij een kruispunt. Er waren nieuwe wegen aangelegd en de straatbeelden klopten niet meer met mijn herinneringen.

In het spiegelende glas van een Chevrolet-showroom zag ik mezelf wachten bij het rode licht. Mijn pistachegroene Dodge was gehavend en viel op tussen de andere auto's. Ik was niet meer dan een donker stipje.

Nog even en ik zou aankomen op de plaats die ik had verwijderd uit mijn geheugen. De groene map wenkte. Niet nu.

Ik legde mijn jumper erover zodat hij minder zichtbaar werd.

Bij sommige herkenningspunten kwamen er toch associaties met iets wat ik had meegemaakt. Op de hoek bij de Walmart was ik eens misselijk geweest. Ik had overgegeven in een plantenbak. Schaamte, en hoe ik onder de starende en meelijwekkende blikken van de mensen buiten moest zien te raken.

Bij ieder stoplicht was er de drang om iets naar boven te halen waarvan ik dacht dat ik het vergeten zou zijn. Alsof er